

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 23/24 september 2023
25ste zondag door het jaar.¹

“Niemand heeft ons gehoord.”

Voor mij zijn dit de meest aangrijpende woorden uit de gelijkenis van Jezus over het Rijk der hemelen, het Koninkrijk van God.

Zo zal het niet gaan in het Rijk van God, daar waar de wil, de liefde, de gerechtigheid van God een kans krijgt hier op aarde. Daar zal niemand meer moeten leven met de overtuiging dat niemand hem of haar heeft gehoord.

Wie zijn die mensen van het elfde uur die van zichzelf moeten zeggen: “niemand heeft ons gehoord?”

Wij stuiten hier op de wereld van de werkeloosheid, dat onafzienbare leger van mensen die niet worden aangenomen, gevraagd, gezien worden. Bijvoorbeeld omdat zij niet in staat waren een opleiding te volgen; die door hun bijzondere geestelijke of lichamelijke gesteldheid tussen wal en schip zijn gevallen.

Ik ken iemand in mijn nabijheid die tot deze categorie behoort: sinds haar penibele geboorte behept met enigszins beperkte geestelijke vermogens, lichamenlijk niet sterk, maar wakker genoeg om intens te voelen en in de praktijk te ervaren, haar leven lang, dat niemand haar wil inhuren. Een pijnlijk, enigszins vernederend, verdrietig en gefrustreerd makend bewustzijn: ‘niemand heeft mij nodig, niemand heeft mij gehoord.’

Nu is zij rond de zeventig, leeft sinds een paar jaar in een woongroep met veel bijzondere zorg; de begeleiders bejegenen haar liefdevol en - nu komt het - zij gaat elke werkdag naar de dagbesteding.

Wanneer ik haar op het eind van een dag wel eens bezoek, zegt zij mij: “begrijp je dat ik een beetje moe ben, ik ben naar mijn werk geweest.”

¹ Jesaja 55, 6-9; Filippenzenbrief 1, 20c-24.27a; Matteüs 20, 1-16a

Ze zegt het met een duidelijk aan haar stem horende vermoeidheid én met een bescheiden vorm van trots. Eindelijk, in het elfde uur van haar leven voelt zij zich gehoord.

Gelukkig is onze samenleving nog steeds zo beschaafd dat zij deze vrouw het gevoel heeft gegeven, eindelijk, dat zij erbij hoort, gezien wordt, aanvaard zoals zij is.

Even leek het er onlangs op dat er stevig bezuinigd zou worden op de groep mensen waartoe zij behoort. Maar Goddank, die bezuiniging gaat niet door. Of moet ik enigszins met een angstig voor gevoel zeggen: 'nog niet?'

Zo zal het met mensen gaan in het koninkrijk van God. Zo iemand van het elfde uur ontvangt evenveel waardering, aandacht, beloning als de werkers van het eerste uur: de mensen die vanzelfsprekend succes hebben, die goed kunnen leren en studeren, een goeie job vinden, een fijne partner, kinderen krijgen.

Zij klagen omdat die mensen die tot nu toe niet ingehuurd werden evenveel krijgen als zij. Het loon is een *denarie*. In de tijd van Jezus was dat een dagloon: genoeg om voor één dag, *deze dag* voedsel te kopen, een onderdak te financieren.

"Geef ons heden ons dagelijks brood, het brood, het leven voor *deze dag*", bidden wij heel vroom elke dag en in elke Eucharistie."

Wij bidden: 'Geef *ons* heden ons dagelijks brood.'

Jezus leert ons bidden om een wereld waarin ik niet alleen voor mij zelf leef, als individu die op zijn rechten staat, maar om een wereld waarin ieder een denarie ontvangt: deel van leven en liefde.

Wij noemen dit als gelovige mensen 'genade', *gratia*, zomaar gegeven, - omdat je geliefd bent, er mag zijn, ook als jouw geest niet helemaal tot ontwikkeling is gekomen en jouw lichaam minder krachtig is dan gemiddeld. Zo is het koninkrijk van God, dat - als het even kan - hier op aarde al begint. "Uw gedachten zijn nu eenmaal niet mijn gedachten, mijn wegen niet uw wegen".

Daartoe viëren wij elke zondag weer de eucharistie: om onze soms al te menselijke gedachten te verzetten en gaan denken zoals God denkt.

Hoe weten wij wat Gods gedachten zijn?

Jezus vertelt het ons vandaag in de gelijkenis van werkers van het elfde uur. Die vrouw die ik ken en talloze anderen staan soms een heel leven te wachten op de markt, de arbeidsmarkt van deze wereld.

'Ja er zijn vacatures genoeg, maar jij past niet bij ons profiel, ik kan je niet gebruiken.'

Laten wij Gods gedachten overnemen en niet oordelen over die mensen van het elfde uur, wij kennen meestal hun verhaal niet, hun bijvoorbeeld

traumatische geboorte, waardoor zij niet in ons gezonde profiel passen en laten we voor onszelf aanvaarden wat billijk is en blij en dankbaar zijn dat er nog zoveel genade is in onze wereld, in ons land, nog zoveel beschaving dat wij de mensen zien staan, die wachten op een denarie, een deel van leven, aanvaarding en waardering. Zo moge Gods Rijk komen, zo zal Gods wil geschieden, zo zal er dagelijks brood zijn voor iedere mens. Amen.

pastoor Nico van der Peet